CRONICILE

SPIDERWICK

TONY DITERLIZZI

ȘI

HOLLY BLACK

3

ÎN GHEARELE GOBLINILOR

Începu să tremure din tot corpul

CRONICILE SPIDERWICK

ÍN GHEARELE GOBLINILOR
A treia carte din cele cinci

Tony DiTerlizzi
Holly Black

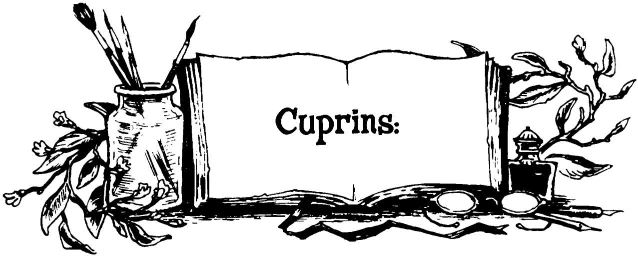
rao pentru copii

Bunicii mele, Melvina, care mă sfătuia să scriu o carte întocmai ca aceasta și căreia eu îi răspundeam că nu voi izbuti niciodată.

– H.B.

Lui Arthur Rackham. Fie să îi inspiri și pe alții așa cum m-ai inspirat pe mine!

– T.D.

Cuprins:

Lista ilustrațiilor

Dragă cititorule,

De-a lungul anilor în care Tony şi cu mine am fost prieteni, amândoi am împărtăşit aceeaşi fascinaţie copilărească faţă de personajele de poveste. Pe vremea aceea nu ne dădeam seama cât de importantă era legătura dintre noi şi nici de felul cum avea ea să fie pusă la încercare.

Într-o bună zi, Tony şi cu mine, împreună cu alţi autori, dădeam autografe într-o librărie cunoscută. După ce am terminat de semnat autografele, am mai întârziat pe acolo, dând o mână de ajutor la aşezatul cărţilor pe rafturi şi stând la taclale când, la un moment dat, un vânzător s-a apropiat şi ne-a spus că cineva lăsase o scrisoare pentru noi. Când l-am întrebat care dintre noi era destinatarul, răspunsul lui ne-a umplut de mirare.

– Amândoi, a spus el.

Scrisoarea era exact cea pe care o vedeţi reprodusă pe pagina următoare. Tony a petrecut mult timp nefăcând altceva decât să se uite fix la fotocopia care venise împreună cu ea. Apoi, pe un ton scăzut, el întrebă despre restul manuscrisului. Ne-am grăbit să scriem un răspuns, l-am vârât la loc în plic şi l-am rugat pe vânzător să îl dea copiilor familiei Grace.

Nu după multă vreme am găsit pe pragul uşii un pachet legat cu panglică roşie, iar după câteva zile, îmi sunară la uşă, trei copii care îmi istorisiră această poveste.

Ceea ce s-a petrecut de atunci este greu de descris. Tony şi cu mine ne-am trezit într-o lume în care nu prea crezuserăm până atunci. Acum ştim că spiriduşii, elfii şi zânele sunt cu mult mai mult decât poveşti pentru copii. Există în jurul nostru o lume invizibilă şi noi nădăjduim, dragă cititorule, că tu îţi vei deschide ochii înspre ea.

HOLLY BLACK

Dragă Doamnă Black și Domnule DiTerlizzi,

Știu că mulți oameni nu cred în spiriduși și în alte asemenea ființe, dar eu cred și mă gândesc că și dumneavoastră credeți.

După ce v-am citit cărțile, le-am povestit fraților mei despre dumneavoastră și ne-am hotărât să vă scriem. Noi știm ceva despre spiridușii care există cu adevărat, de fapt, știm chiar o mulțime de lucruri despre ei. Pagina pe care am atașat-o acestei scrisori este o fotocopie dintr-o carte veche pe care am găsit-o în podul casei noastre.

Nu este o copie prea grozavă pentru că am avut niște necazuri cu copiatorul, dar vă putem spune că această carte le explică oamenilor cum să identifice spiridușii și cum să se apere de ei.

Ați putea să dați această carte editorului dumneavoastră?

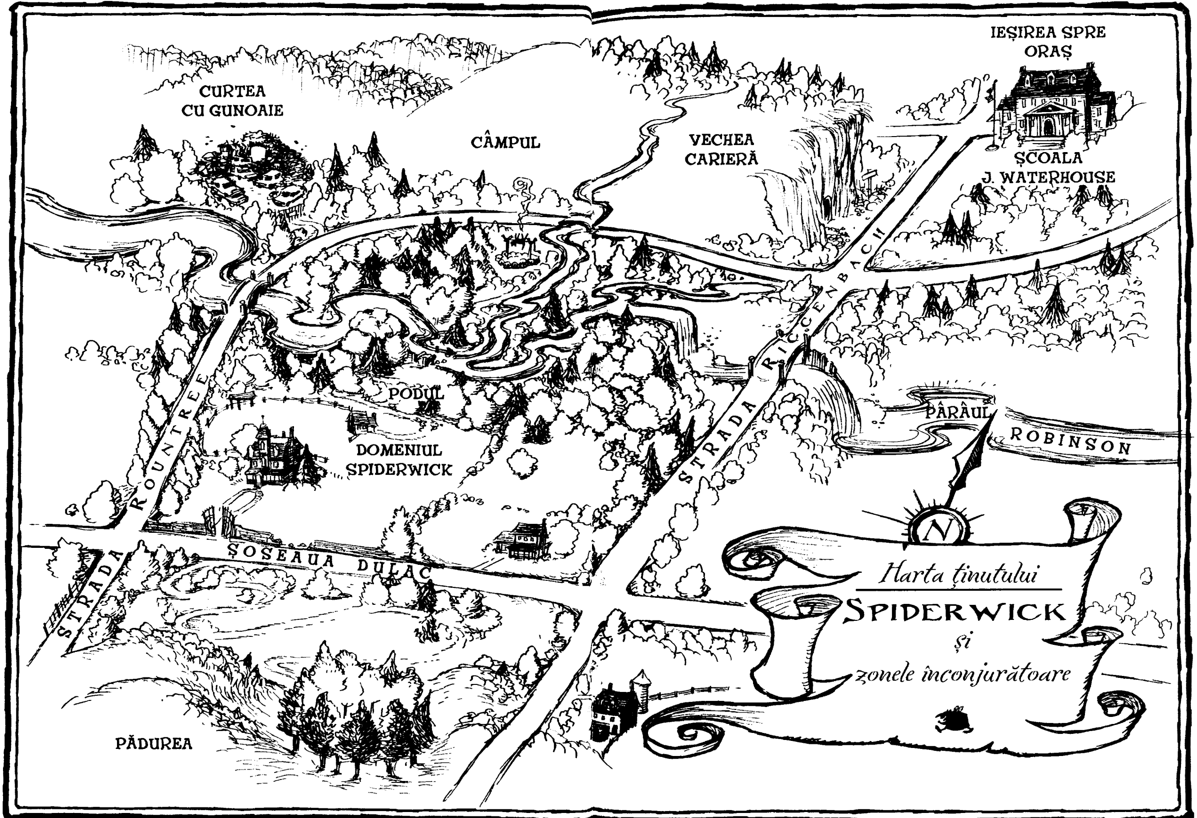
Dacă da, atunci vă rugăm să puneți o scrisoare în acest plic și să îl lăsați la magazin. O să găsim noi o cale să vă trimitem cartea pentru că prin poșta obișnuită ar fi, pur și simplu, prea periculos.

Tot ceea ce vrem noi este ca oamenii să știe despre toate acestea. Lucrurile care ni s-au întâmplat nouă li s-ar putea întâmpla și altora.

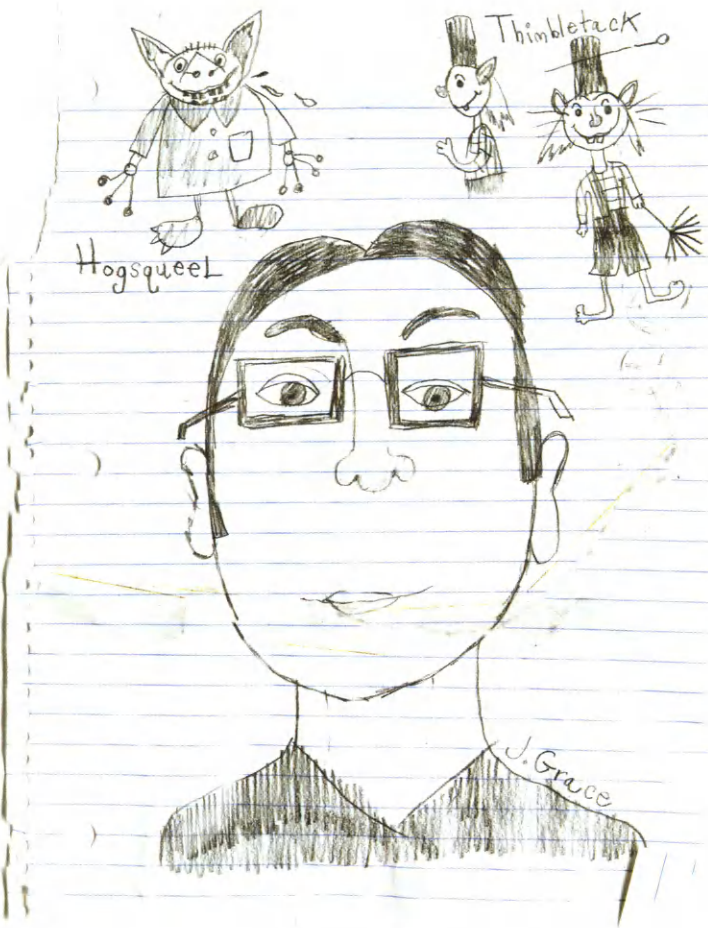
Ai Dvs,

Mallory, Jared și Simon Grace

CRONICILE SPIDERWICK

Harta ținutului
SPIDERWICK
și
zonele înconjurătoare
IEȘIREA SPRE ORAȘ
ȘCOALA J. WATERHOUSE
CURTEA CU GUNOAIE
CÂMPUL
VECHEA CARIERĂ
STRADA RICCENBACH
PÂRÂUL ROBINSON
PODUL
DOMENIUL SPIDERWICK
STRADA ROUNTREE
ȘOSEAUA DULAC
PĂDUREA
N

Desen făcut de Jared Grace

Întors pe dos

Capitolul Întâi

În care mai multe lucruri se întorc pe dos

Jared Grace scoase o cămaşă roşie din dulap, o întoarse pe dos şi o îmbrăcă cu faţa la spate. Încercă să facă acelaşi lucru şi cu pantalonii, dar se dovedi a fi peste puterile lui.

Ghidul lumii fantastice din jurul tău, scris de Arthur Spiderwick stătea aşezat pe pernă, deschis la o pagină unde erau înşirate trucuri menite să îl protejeze. Jared studiase cartea din scoarţă în scoarţă, fără a fi prea sigur că exista ceva care să-l poată proteja cu adevărat.

Din dimineaţa în care cei trei fraţi ai familiei Grace se întorseseră acasă cu grifonul, Thimbletack fusese tot timpul pe urmele lui Jared. Băiatul îl putea auzi neîncetat pe spiriduş mişcându-se înăuntrul peretelui şi câteodată i se părea chiar că îl zăreşte cu coada ochiului. Totuşi, de

cele mai multe ori, Jared era doar victima preferată a unor noi şi noi farse.

Deocamdată, îi fuseseră tăiate genele, se trezise cu pantofii umpluţi cu noroi şi cineva făcuse pipi pe perna lui. Pentru ultima poznă, mama lor dăduse vina pe pisoiul lui Simon, dar Jared ştia mai bine.

Sora lui, Mallory, nu-l compătimea deloc.

– Acum ştii şi tu cum e, nu obosea ea să îi repete.

Numai Simon nu părea deloc preocupat, deşi ar fi trebuit să fie pentru că, dacă Jared nu l-ar fi obligat pe Thimbletack să îi dea lentila de piatră, probabil că soarta lui ar fi fost să sfârşească învârtit într-o ţepuşă deasupra focului de tabără al goblinilor.

Jared îşi legă şireturile pantofilor plini de noroi peste şosetele pe care şi le luase pe dos. Ar fi vrut să găsească un mod de a-i cere iertare lui Thimbletack şi încercase deja să îi dea piatra înapoi, dar spiriduşul nu se arătase interesat. Problema era că, dacă ar fi trebuit să o ia de la început, Jared ar fi făcut exact acelaşi lucru. Numai gândindu-se că, Simon fusese prizonierul goblinilor – în timp ce Thimbletack avea chef de dezlegat ghicitori – se indignă atât de tare, încât mai-mai că îşi rupse şireturile tot strângând nodurile.

Razele soarelui treceau prin apă.

– Jared! o auzi el pe Mallory strigându-l din camera de jos, ia vino aici!

El se ridică, luându-şi *Ghidul* subsuoară, şi făcu un pas spre trepte. Căzu de îndată, lovindu-se la mână şi la genunchi de podeaua tare. Nu se ştie cum, şireturile pantofilor lui fuseseră înnodate împreună.

Mallory era la parter, în bucătărie, şi ţinea un pahar în dreptul ferestrei, aşa încât razele de soare treceau prin apă şi proiectau pe perete un curcubeu de culori.

Simon stătea lângă ea şi cei doi fraţi ai lui Jared păreau complet fascinaţi.

– Ce e? îi repezi el, pentru că era prost dispus şi îl mai durea şi genunchiul. Dacă tot ce voiau era să îi arate ce grozav arăta paharul ăla tâmpit, atunci el unul, avea să se facă foc!

– Ia o înghiţitură, spuse Mallory dându-i paharul.

Jared o privi bănuitor. Oare scuipaseră înăuntru? De ce să vrea Mallory ca el să bea apă?

– Hai, Jared, spuse Simon, noi am gustat-o deja.

Cuptorul cu microunde ţiui şi Simon se repezi să scoată un morman uriaş de carne tăiată în bucăţi. Partea de deasupra era de un gri cam scârbos, iar restul părea să fie încă îngheţat bocnă.

– Ce e aia? întrebă Jared cu ochii la carne.

– E pentru Byron, răspunse Simon, trântind-o într-un castron uriaş şi adăugând apoi cereale. Am impresia că e pe cale să se înzdrăvenească pentru că îi e foame întruna.

Pe chipul lui Jared apăru un rânjet. Oricine altcineva ar fi fost de-a dreptul îngrijorat să aibă în garaj un grifon tot timpul hămesit. Dar, evident, nu e şi cazul Simon.

– Hai, Jared, bea, îl îndemnă din nou Mallory.

Jared luă o înghiţitură şi se înecă. Lichidul îi arse gura şi băiatul scuipă jumătate pe duşumea. Restul îi coborî pe gâtlej, frigându-l ca focul.

– V-aţi pierdut minţile? le strigă el printre accesele de tuse. Ce-a fost asta?

– Apă de la robinet, îi răspunse Mallory. Şi să ştii că toată este aşa.

– Şi atunci de ce m-aţi pus să o beau? le ceru el socoteală.

Mallory îşi încrucişă braţele pe piept.

– De ce crezi tu că ni se întâmplă toate astea?

– Ce vrei să spui? întrebă Jared.

– Vreau să spun că lucrurile astea ciudate au început să se petreacă de când am găsit cartea şi nu se vor opri până când nu scăpăm de ea.

– Ba lucrurile ciudate au început încă dinainte să o găsim! obiectă Jared.

– Nu contează, răspunse Mallory. Goblinii ăia voiau *Ghidul* şi eu cred că trebuie să îl dăm.

Pentru câteva clipe, în încăpere se așternu liniștea. Apoi Jared reuși să șoptească:

– De ce?

– Ar trebui să scăpăm de cartea aia aiurită, repetă Mallory, înainte să fie rănit cineva, sau să se întâmple ceva mai rău decât atât.

– Dar nici măcar nu ştim exact ce se petrece cu apa, spuse Jared uitându-se spre chiuvetă şi simţind cum începe să se sufoce de furie.

– Cui îi pasă? răspunse fata. Îţi aminteşti ce ne-a spus Thimbletack? *Ghidul* lui Arthur Spiderwick este prea periculos!

Dar Jared nu voia să se gândească la Thimbletack.

– Avem nevoie de *Ghid*, spuse el. Dacă nu am fi avut cartea, nici măcar nu am fi aflat că avem un spiriduş în casă. Nu am fi ştiut de existenţa trolului, nici de a goblinilor şi a tuturor celorlalţi.

– Da, şi nici ei nu ar fi ştiut despre noi, replică sora lui.

– Oricum, este cartea mea, zise Jared.

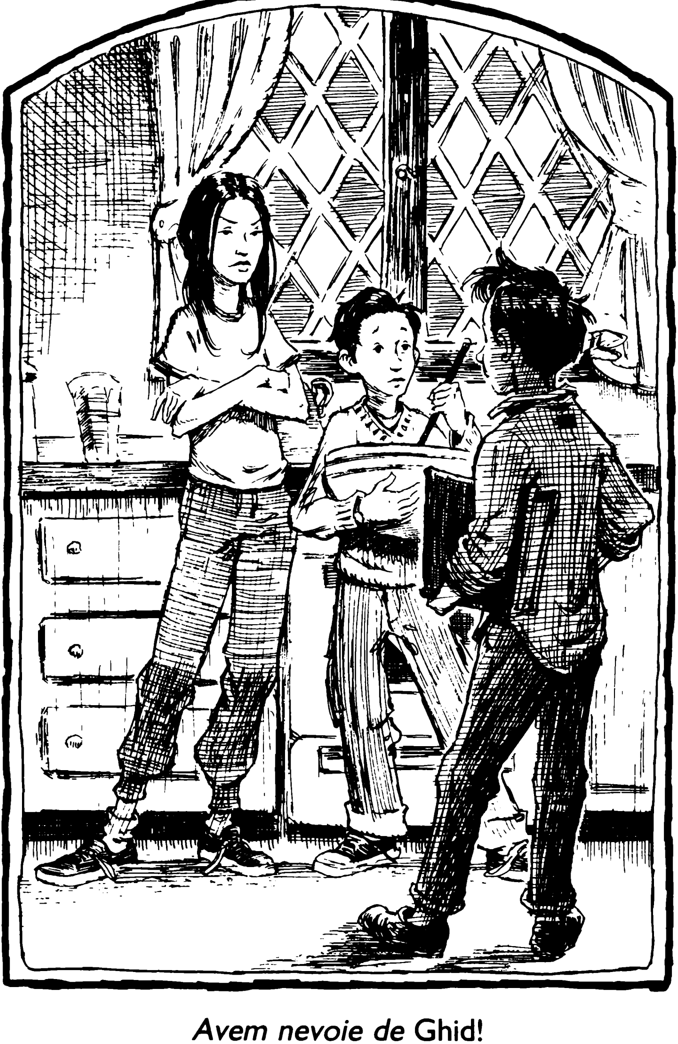
– Încetează să mai fii atât de egoist! îi strigă Mallory.

Jared strânse din dinţi. Cum îndrăznea să îl facă egoist? De fapt, era ea fricoasă, de aceea voia să scape de carte!

– La urma urmelor, eu hotărăsc ce o să se întâmple cu ea! Şi cu asta am încheiat!

– O să îţi arăt eu ce o să se întâmple! spuse Mallory făcând un pas spre el. Să ştii că, dacă nu eram eu, tu ai fi fost mort acum!

– Şi ce-i cu asta? răspunse el. Şi tu ai fi fost moartă dacă nu eram eu!

Avem nevoie de Ghid!

Mallory răsuflă adânc și lui Jared i se păru că vede cum îi iese fum pe nări.

– Da, ai dreptate. Am fi putut muri amândoi din pricina acestei cărți.

Cei trei frați se uitară la „această carte" care atârna din mâna stângă a lui Jared. Acesta se întoarse furios spre Simon.

– Și presupun că tu ești de acord cu ea!

Simon ridică din umeri stânjenit.

– Păi da, *Ghidul* ne-a ajutat să aflăm câte ceva despre Thimbletack și despre piatra prin care se pot vedea ființele nevăzute.

Vorbele lui îl făcură pe Jared să zâmbească triumfător.

– Dar, continuă Simon, iar Jared se posomorî brusc, ce ne facem dacă încă au mai rămas câțiva goblini? Nu știu dacă am reuși să îi oprim. Dacă până la urmă vor intra în casă? Dacă o vor lua pe mama?

Jared clătină din cap nemulțumit. Dacă Mallory și Simon ar fi distrus *Ghidul*, atunci tot ceea ce făcuseră până atunci ar fi fost în zadar.

– Dar dacă le dăm *Ghidul* și tot nu ne lasă în pace?

– Și de ce ar face una ca asta? întrebă Mallory.

– Pentru că noi tot am şti despre carte şi despre faptul că ei există. Ar putea să creadă că ne-am făcut un alt Ghid.

– M-aş asigura eu că tu nu ai face asta, spuse Mallory.

Jared se întoarse spre Simon care tocmai împingea o lingură de lemn prin amestecul pe jumătate îngheţat de carne şi cereale.

– Şi cu grifonul cum rămâne? Goblinii voiau şi grifonul, nu-i aşa? Îl dăm şi pe el înapoi?

– Nu, răspunse Simon, uitându-se în grădină prin perdelele decolorate. Nu îl putem lăsa să plece pe Byron, nu se simte bine deloc.

– Pe Byron nu îl caută nimeni, zise Mallory, nu e câtuşi de puţin acelaşi lucru.

Jared încercă să se gândească la ceva care i-ar fi putut convinge, ceva care să le arate câtă nevoie aveau de *Ghid*. Nici el nu îi înţelegea pe spiriduşi şi pe goblini cu mult mai bine decât Mallory şi Simon, nu izbutea nici măcar să priceapă de ce îşi doreau ei atât de mult să aibă *Ghidul* când tot ce scria acolo era chiar despre ei înşişi.

Oare nu voiau ca oamenii să ştie ce scria acolo? Singurul care le-ar fi putut da un răspuns era Arthur, iar el murise demult. Apoi Jared încremeni la acel gând.

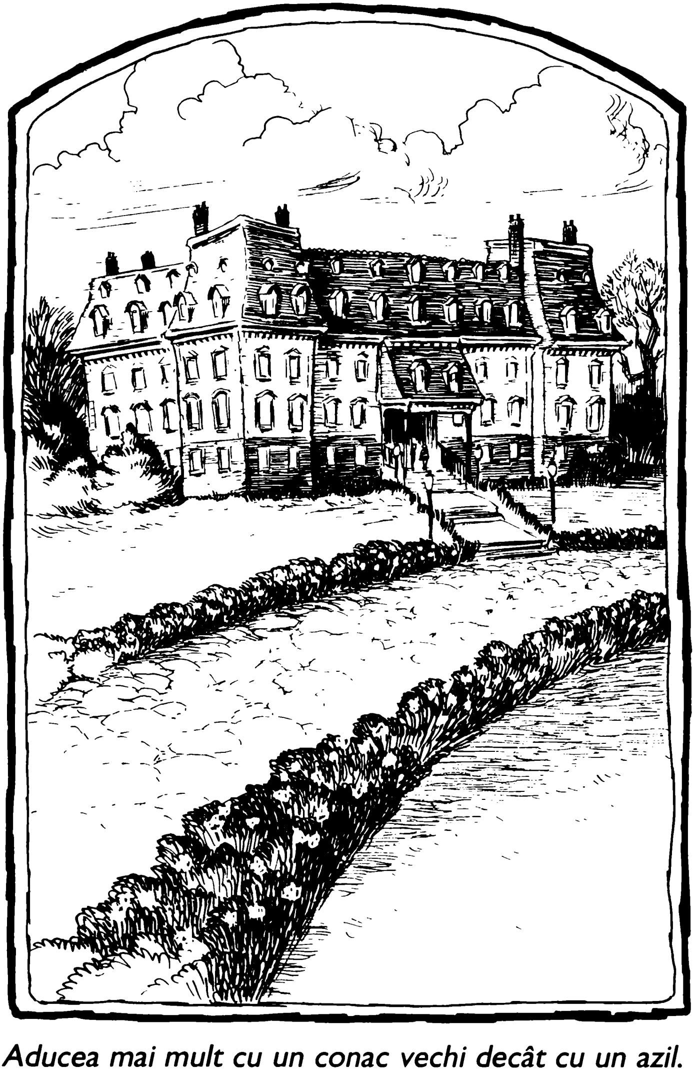
– Există cineva pe care-l putem întreba, le zise el, cineva care chiar ar putea să știe ce ar trebui să facem.

– Cine? întrebară în cor Mallory și Simon.

Jared câștigase lupta. Cartea era în siguranță. Cel puțin pentru o vreme.

El zâmbi plin de sine.

– Mătușa Lucinda.

Aducea mai mult cu un conac vechi decât cu un azil.

Capitolul al Doilea

În care mulți oameni sunt scrântiți

— Este foarte frumos din partea voastră, copii, că vreți să o vizitați pe stră-mătușa voastră, le zâmbi mama lor în oglinda retrovizoare. Sunt convinsă că o să îi placă la nebunie prăjiturile pe care i le-ați pregătit.

Pe marginea șoselei, se înșiruiau copaci pe ale căror ramuri dezgolite mai puteai zări pe alocuri frunze galbene și ruginii.

– Nu le-au pregătit ei, o corectă Mallory, ei nu au făcut decât să pună aluatul congelat în tavă.

Jared dădu un ghiont zdravăn în dosul scaunului pe care stătea sora lui.

– Hei, făcu Mallory întorcându-se și încercând să pună mâna pe frații ei, dar Jared și Simon se înghesuiseră într-un

colţ, iar centura ei de siguranţă o împiedica să ajungă până la ei.

– Oricum, ei măcar au făcut ceva, îi răspunse mama. Tu nu uita că eşti încă pedepsită, domnişoară. Toţi trei mai aveţi încă o săptămână de pedeapsă.

– Eu am fost plecată la antrenamentul de scrimă, spuse Mallory făcându-se mică pe scaunul ei şi strâmbându-se.

Jared nu putea fi prea sigur, totuşi i se păru ciudat că fetei i se înroşiseră deodată urechile când îi răspunsese mamei.

Jared își pipăi absent rucsacul, simțind conturul *Ghidului* dinăuntru, în bună stare, împachetat într-un prosop.

Atâta vreme cât avea să îl poarte cu el, Mallory nu-l putea distruge și nici spiridușii nu i-l puteau șterpeli. În plus, poate că mătușa Lucinda știa ceva despre *Ghid*, poate chiar ea îl închisese în lada cu fund dublu unde îl descoperise el. Dacă așa stăteau lucrurile, poate că mătușica avea să îi convingă pe frații lui că era suficient de important ca să îl păstreze.

Spitalul unde trăia strămătușa lui era imens. Semăna mai mult cu un conac vechi decât cu un azil, avea ziduri de cărămidă roșiatică, duzini de ferestre și o peluză pe care iarba era tunsă cu grijă.

O cărare largă și albă mărginită de crizanteme aurii-roșcate ducea la o intrare sculptată în piatră. Cel puțin zece coșuri de fum se ițeau din acoperișul negru.

– Uau, casa asta e și mai veche decât a noastră, spuse Simon.

– Mda, dar nu-i nici pe departe la fel de dărăpănată, observă sora lui.

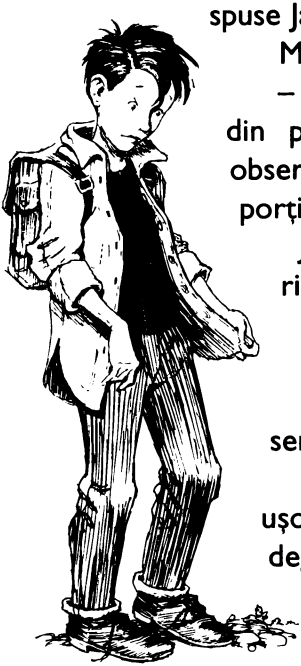
– Mallory! o avertiză mama.

Când intrară în parcare, pietrișul scârțâi sub roțile mașinii. Mama lor parcă lângă o mașină verde, cam rablagită și opri motorul.

– Oare mătușa Lucy știe că venim? întrebă Simon.

– Am sunat înainte, răspunse doamna Grace deschizând portiera şi luându-şi poşeta. Dar nu ştiu cât de multe lucruri i se spun ei, aşa că să nu fiţi dezamăgiţi dacă nu se aşteaptă să ne vadă.

– Pun pariu că n-a mai vizitat-o nimeni de ani de zile, spuse Jared.

Mama îi aruncă o privire severă.

– În primul rând, nu-i deloc frumos din partea ta să faci o asemenea observaţie, şi în al doilea rând, de ce porţi cămaşa pe dos?

Jared lăsă privirea în pământ şi ridică din umeri.

– Dar bunica vine în vizită, nu-i aşa? întrebă Mallory.

Mama lor dădu din cap în semn că „da".

– Vine, dar nici ei nu îi este prea uşor pentru că Lucy îi era mai degrabă ca o soră decât ca o verişoară. Şi când starea ei a început să se... înrăutăţească... ei bine, bunica a trebuit să se îngrijească singură de toate.

Jared vru să o întrebe cam ce însemna asta, însă ceva îl făcu să şovăie.

Ei trecură de ușile maronii și impunătoare ale clădirii și, în hol, văzură un birou la care un bărbat îmbrăcat în uniformă citea ziarul. Acesta ridică ochii spre ei și întinse mâna spre un telefon cafeniu.

– Semnați aici, vă rog, spuse el arătând spre un registru deschis. Pe cine ați veniți să vedeți?

– Pe Lucinda Spiderwick, răspunse mama aplecându-se peste masă și trecându-se în registru.

Bărbatul se încruntă când îi auzi numele, iar Jared hotărî de îndată că tipul acela nu-i era pe plac câtuși de puțin.

După câteva clipe, o infirmieră îmbrăcată într-o cămașă roz cu buline își făcu apariția și îi conduse printr-un labirint de coridoare zugrăvite într-un alb murdar. Aerul era închis și mirosea a iod.

Trecură pe lângă o încăpere goală în care licărea un televizor, iar de undeva din apropiere se auzea cum cineva râdea în hohote nestăpânite.

Lui Jared îi veniră în minte azilurile pe care le văzuse în filme și își imagină oameni cu priviri furioase, purtând cămăși de forță și mușcându-și legăturile. El aruncă o privire spre ușile prevăzute cu vizoare pe lângă care treceau.

Într-una dintre camere, un tânăr îmbrăcat într-un halat chicotea aplecat deasupra unei cărți întoarse cu copertele în jos, iar în alta, o femeie suspina lângă fereastră.

Jared încercă să își desprindă privirea de la ușa următoare, dar dinspre ea auzi pe cineva spunând:

– Uite, vine partenera mea de dans!

Aruncând o privire într-acolo, Jared văzu un bărbat cu părul vâlvoi care își apăsa fața de geam.

– Domnule Byrne! spuse infirmiera, așezându-se între Jared și ușă.

– E numai vina dumitale! spuse bărbatul arătându-și dinții îngălbeniți.

– Te simți bine? îl întrebă Mallory.

Jared clătină din cap, prefăcându-se că nu tremură nici un pic.

– Se întâmplă deseori? întrebă doamna Grace.

– Nu, răspunse infirmiera. Îmi pare rău, el e de obicei foarte liniștit.

Înainte ca Jared să se poată decide dacă fusese totuși o idee bună să facă această vizită, infirmiera se opri în fața unei uși, ciocăni de două ori și o deschise fără să aștepte vreun răspuns.

Camera era mică și zugrăvită în același alb murdar ca și

coridorul. În mijloc, era așezat un pat de spital cu tăblie de fier și în el, cu o pătură înfășurată peste picioare, se afla una dintre femeile cele mai bătrâne pe care le văzuse Jared până atunci. Părul ei lung era alb ca zăpada, pielea îi era palidă, aproape transparentă, iar spinarea, încovoiată și răsucită într-o parte.

Un stativ de metal de lângă pat ținea o pungă de plastic plină cu un lichid limpede din care pornea un tub lung, conectat la brațul bătrânei. Dar ochii, atunci când și-i aținti asupra lui Jared, îi erau strălucitori și plini de viață.

– Pot să închid fereastra, domnișoară Spiderwick? întrebă infirmiera trecând pe lângă noptiera încărcată cu poze vechi și bibelouri. O să răciți.

– Nu! răcni furioasă Lucinda și infirmiera se opri încremenită la jumătatea gestului. Apoi, cu o voce mult mai blândă, strămătușa lor continuă: Las-o așa, am nevoie de aer curat.

– Bună, mătușă Lucinda, spuse șovăitoare mama. Îți mai aduci aminte de mine? Sunt Helen.

Bătrâna doamnă clătină încetișor din cap, reluându-și aerul pașnic.

– Sigur că da, ești fata Melvinei. Oh, Doamne-Dumnezeule, dar ești mai bătrână decât îmi aduceam eu aminte.

Jared remarcă faptul că observația ei nu o încântă prea tare pe mama lui.

– Ei sunt băieții mei, Jared și Simon, iar ea este fiica mea, Mallory, spuse ea. Noi locuim acum în casa ta și copiii au vrut să vină să te cunoască.

Mătușa Lucy se încruntă.

– În casa mea? Dar acolo nu sunteți deloc în siguranță.

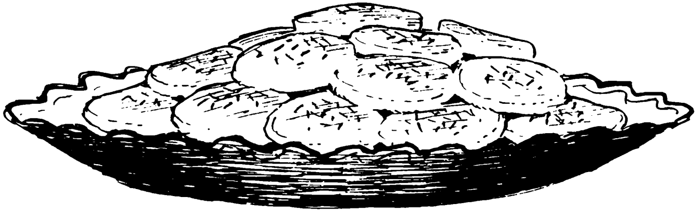
– Am chemat niște oameni să facă reparații, spuse mama. Și ia te uită, copiii ți-au adus niște prăjituri.

– Grozav, făcu bătrâna, uitându-se la platou de parcă acesta ar fi fost plin-ochi cu gândaci de bucătărie.

Jared, Simon și Mallory schimbară priviri pline de înțeles și infirmiera râse zgomotos.

– Nu e nimic de făcut, îi spuse ea doamnei Grace, fără să se sinchisească de faptul că mătușa Lucy o auzea, nu o să mănânce nimic cât timp suntem noi de față.

Mătușa Lucy o privi mijindu-și ochii.

Povestiți-mi ce s-a întâmplat!

– Nu sunt surdă, să ştii.

– Nu vrei să guşti una? o întrebă mama descoperind dulciurile pudrate cu zahăr şi întinzând platoul spre mătuşa Lucy.

– Mă tem că nu, răspunse bătrâna. Sunt foarte bine aşa cum sunt.

– Poate că ar trebui să stăm puţin de vorbă afară, îi şopti doamna Grace infirmierei. Nu ştiam că lucrurile stau la fel de rău.

Cu o privire plină de îngrijorare, ea puse platoul pe marginea noptierei şi ieşi din cameră împreună cu infirmiera.

Jared îi rânji triumfător lui Simon. Lucrurile se aranjau chiar mai bine decât speraseră. Acum, era sigur că vor putea fi singuri cu ea măcar câteva minute.

– Mătuşă Lucy, spuse Mallory vorbind cât putea de repede, când i-aţi spus mamei că nu suntem în siguranţă în casă, nu vă gândeaţi la cât este de solidă, nu-i aşa?

– De fapt, vă gândeaţi la spiriduşi, nu-i aşa? interveni Simon.

– Nouă puteţi să ne spuneţi, pentru că i-am văzut, adăugă şi Jared.

Mătuşa lor le zâmbi, dar zâmbetul ei era foarte, foarte trist.

– Exact la spiriduși mă gândeam, spuse, netezind așternutul de lângă ea. Haideți, dragii mei, așezați-vă cu toții și povestiți-mi ce s-a întâmplat!

Haideți, dragii mei!

Capitolul al Treilea

În care istorisesc povești și este descoperit un furt

— Am văzut goblini și un trol, și un grifon, o informă Jared plin de entuziasm pe când se așezau cu toții comod lângă patul de spital.

Era așa o ușurare să îți dea cineva crezare! Acum nu mai lipsea decât ca mătușa lor să le spună cât de important era *Ghidul* și totul avea să se aranjeze.

– Și pe Thimbletack, completă Mallory luând o prăjiturică și mușcând din ea, doar că nu știm exact dacă el este un brownie sau un bogart, un spiriduș bun sau unul rău.

– Așa este, spuse Jared. Dar trebuie să vă întrebăm ceva important.

– Thimbletack? întrebă Mătușa Lucinda mângâind mâna lui Mallory. Nu l-am mai văzut de secole. Ce mai face? La fel, îmi închipui. Ei sunt mereu la fel, nu-i așa?

– Păi... nu prea ştiu, îi răspunse fata.

Mătuşa Lucinda întinse o mână spre sertarul de la noptieră şi scoase o pungă roasă din pânză verde brodată cu steluţe.

– Thimbletack iubea lucruşoarele astea.

Jared luă punguţa şi aruncă o privire înăuntru. Câţiva soldăţei argintii, nişte pietricele şi bile de marmură dintr-un joc pentru copii sclipeau în interiorul punguţei.

– Sunt ale lui?

– Ah, nu, răspunse ea. Sunt ale mele sau, mai bine zis, erau, când eram destul de tânără ca să mă joc cu aşa ceva. M-aş bucura să le aibă el. Sărăcuţul, singur-singurel în casa aia veche... Trebuie să fie foarte încântat că v-aţi mutat acolo.

Jared nu-i împărtăşea deloc părerea, dar preferă să tacă.

– Arthur a fost tatăl dumneavoastră? întrebă Simon.

– Da, da, a fost tatăl meu, spuse ea cu un suspin. I-aţi văzut tablourile prin casă, nu-i aşa?

Ei dădură din cap în semn că „da".

– Era un artist minunat, desena reclame la băuturi răcoritoare şi la dresuri pentru doamne. Obişnuia să facă păpuşi de hârtie pentru mine şi Melvina, aveam o cutie plină şi fiecare păpuşă avea haine diferite pentru fiecare anotimp. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu ele.

– Poate că sunt în pod, spuse Jared ridicând din umeri.

– Nu mai are importanţă, el a plecat demult. Şi oricum, nu cred că aş vrea să le mai văd.

– De ce nu? întrebă Simon.

– Mi-ar reaminti prea multe lucruri. Ştiţi, el ne-a părăsit, le spuse, privindu-şi mâinile subţirele şi tremurătoare. Într-o zi a ieşit să se plimbe şi nu s-a mai întors. Mama spunea că ea ştiuse dintotdeauna că el avea să plece într-o zi.

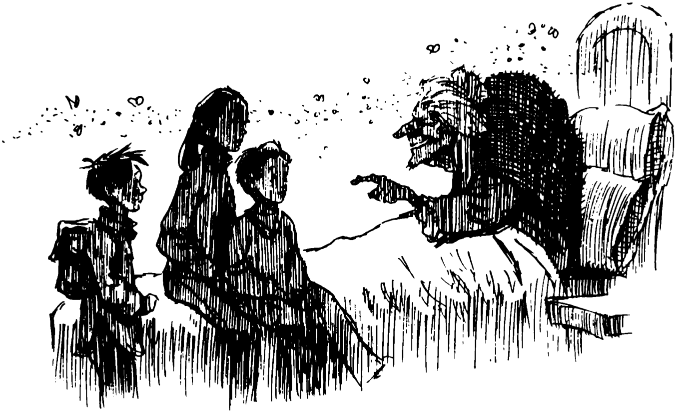
Jared era uimit. Până atunci nu se întrebase ce fel de om fusese unchiul Arthur. Îi veni în minte chipul posac şi sever, cu ochelari, pictat în tabloul din bibliotecă. Ar fi vrut să îl placă pe acest stră-stră-unchi care ştia să picteze şi care vedea spiriduşi. Dar dacă tot ce le povestise Lucinda era adevărat, atunci Arthur îi era cât se poate de antipatic.

– Şi tatăl nostru a plecat, îi spuse Jared.

– Mi-aş fi dorit atât de mult să ştiu măcar *de ce*. Mătuşa Lucy îşi întoarse capul într-o parte, dar lui Jared i se păru

că zărise lacrimi sclipindu-i în ochi. Ea își strânse mâinile una în cealaltă pentru a le împiedica să mai tremure.

– Poate că a trebuit să se mute din cauza serviciului, încercă Simon o explicație, la fel ca și tatăl nostru.

– Ei, haide, Simon, i-o tăie Jared, doar nu vrei să spui că tu crezi toate tâmpeniile alea.

– Mai bine tăceți din gură, proștilor, îi fulgeră Mallory cu privirea. Mătușă Lucy, cum de ai ajuns în spitalul ăsta? Că doar tu nu ești nebună.

Jared tresări auzind-o, convins că mătușa se va supăra, dar bătrâna doamnă nu făcu decât să râdă așa că indignarea lui se risipi.

– După ce tata a plecat, mama şi cu mine ne-am mutat în oraşul vecin ca să locuim cu fratele lui. Eu am crescut împreună cu verişoara mea, Melvina, bunica voastră. Ei i-am povestit despre Thimbletack şi despre micile spirite, dar cred că nu m-a crezut niciodată. Apoi, când eu aveam numai şaisprezece ani, mama a murit şi, după un an, m-am mutat din nou în casa noastră. Am încercat să folosesc puţinii bani pe care îi aveam ca să o repar. Thimbletack era tot acolo, bineînţeles, dar mai erau şi alte fiinţe în afară de el. Câteodată, vedeam siluete strecurându-se prin întuneric. Apoi, într-o bună zi, au încetat să se mai ascundă de mine căci credeau că am găsit cartea tatălui meu. M-au chinuit în fel şi chip, tot stăruind să le-o dau. Dar eu nu o aveam, pentru că tata o luase cu el, nu ar fi plecat în ruptul capului fără ea.

Jared deschise gura, gata să vorbească, dar mătuşa Lucy era pierdută în amintiri şi nu băgă de seamă.

– Într-o noapte, spiriduşii mi-au adus o fărâmă dintr-un fruct, o bucată cam cât o boabă de strugure şi roşie ca un trandafir. Mi-au promis că nu îmi vor mai face nici un rău. Fată proastă cum eram, i-am crezut, am luat fructul şi mi-am pecetluit soarta.

– Era otrăvit? o întrebă Jared, cu gândul la Albă-ca-Zăpada.

– Într-un fel, era, spuse ea cu un surâs ciudat. Avea un gust cu mult mai bun decât tot ce mâncasem eu până

atunci, avea savoarea pe care credeam că ar trebui să o aibă florile. Avea dulceaţa unui cântec pe care nu ai putea să îl numeşti. După asta, mâncarea obişnuită, mâncarea oamenilor, a avut pentru mine gust de cenuşă şi nisip. Nu mai puteam să o mănânc şi aş fi murit de foame.

– Dar nu s-a întâmplat asta, observă Mallory.

– Datorită spiritelor cu care mă jucasem în copilărie. Ele m-au hrănit şi au avut grijă de mine. Mătuşa Lucy zâmbi extaziată şi-şi întinse braţul într-o parte: Veniţi, dragii mei, veniţi să faceţi cunoştinţă cu nepoata şi cu nepoţii mei.

Dincolo de fereastră se auzi un bâzâit şi ceea ce păruseră să nu fie decât firişoare de praf plutind în razele de soare se preschimbară dintr-odată în nişte fiinţe mărunţele, cam de mărimea unei alune, care se roteau în aer cu aripioarele lor irizate. Ele se lăsară din zbor pe doamna cea bătrână, încâlcindu-se în părul ei alb ca neaua şi târându-se pe tăblia patului.

– Nu sunt drăgălaşi? întrebă mătuşa lor, scumpii mei prieteni mititei.

Jared ştia ce erau – spirite, ca acelea pe care le întâlnise în pădure, dar tot i se părea înfricoşător să le vadă cum mişunau pe mătuşa lor. Simon, în orice caz, rămăsese stană de piatră.

Mallory vorbi, rupând tăcerea care se aşternuse:

– Dar tot nu înţeleg cine v-a adus aici.

– Ah, da, spitalul, spuse Mătuşa Lucy. Bunica voastră, Melvina, pe zi ce trecea era tot mai convinsă că eu nu mă

Niște ființe mărunțele, cam de mărimea unei alune.

simţeam bine. Mai întâi, a văzut vânătăile, apoi observat că nu mai aveam poftă de mâncare. Apoi s-a întâmplat ceva. Nu vreau să vă sperii – de fapt, asta nu este adevărat, chiar vreau să vă sperii, vreau să înţelegeţi cât este de important să plecaţi din casa aceea! Vedeţi urmele astea? continuă bătrâna, dezgolindu-şi un braţ slăbuţ plin de cicatrice adânci.

Simon rămase cu gura căscată.

– Târziu, într-o noapte, au venit monştrii. Nişte creaturi mici, verzi, cu nişte dinţi îngrozitori m-au ţinut în timp ce un uriaş a început să îmi pună întrebări. M-am zbătut cât am putut şi atunci ghearele lor mi s-au înfipt în mâini şi în picioare. Le-am spus că nu am nici o carte, că tata o luase cu el atunci când plecase, dar orice le-aş fi spus nu conta pentru ei. Până în acea noapte avusesem spinarea dreaptă, dar după aceea am rămas cocârjată aşa cum mă vedeţi. Urmele de gheare au fost ultima dovadă de care Melvina mai avea nevoie. Ea a crezut că mă tăiasem singură. Nu avea cum să înţeleagă... aşa că m-a trimis aici.

Unul dintre spirite, înveşmântat numai într-un pistil verde şi ţepos se apropie în zbor şi lăsă să cadă pe cuvertură o bucăţică dintr-un fruct, chiar lângă Simon. Jared se uită chiorâş – fusese atât de captivat de poveste, încât mai-mai că uitase de micile creaturi. Fructul mirosind a iarbă proaspătă şi a miere era înfăşurat într-o pieliţă subţire ca hârtia, dar, sub ea, Jared vedea limpede carnea rozalie. Privirea Mătuşii Lucinda rămase fixată pe fruct şi buzele începură să îi tremure.

– Este pentru tine, spuse mica ființă într-o șoaptă plină de blândețe.

Simon îl ridică și îl ținu între degete.

– Doar nu ai de gând să îl mănânci, nu-i așa? îl întrebă Jared căruia numai uitându-se și îi lăsa gura apă.

– Sigur că nu, răspunse Simon, dar ochii îi sclipeau de lăcomie.

– Nu-l mânca! îl sfătui și Mallory.

Simon duse spre buze fructul pe care i-l dăruise micul spirit, învârtindu-l încă între degete.

– Doar o mușcătură mică, numai cât să îl gust, nu o să îmi facă nici un rău, spuse el încetișor.

Mâna Mătușii Lucinda porni ca din pușcă și înhăță fructul dintre degetele lui Simon. Ea și-l băgă în gură și închise ochii.

– Hei, făcu Simon ofensat, sărind în sus ca împins de un arc. Apoi aruncă în jurul lui o privire dezorientată. Ce s-a întâmplat?

Jared o privi pe mătușa lor. Mâinile ei tremurau cu toate că și le ținea strâns în poală.

– Ele îmi vor binele, spuse ea. Doar că nu pot să îmi înțeleagă lăcomia, pentru ele nu este decât hrană obișnuită.

Jared se uită spre micile spirite. El nu era prea sigur de asta.

– Dar acum înțelegeți de ce casa este prea periculoasă pentru voi, copii. Trebuie să o convingeți pe mama

Doar nu ai de gând să îl mănânci, nu-i așa?

voastră și să plecați. Dacă ei află că sunteți acolo, vor crede că aveți *Ghidul* și nu vă vor mai lăsa în pace.

– Dar noi chiar avem *Ghidul*, spuse Jared. Despre el am venit să te întrebăm.

Mătușa Lucy rămase cu gura căscată.

– Dar nu este posibil...

– Noi am urmat indicațiile din bibliotecă, îi explică Jared.

– Vezi, și ea crede că trebuie să scăpăm de carte! spuse Mallory.

– În bibliotecă? Asta înseamnă... Mătușa Lucy îl privi cu o groază crescândă. Dacă ați găsit *Ghidul* trebuie să plecați din casă imediat! Imediat! M-ați înțeles?

– Dar avem *Ghidul* chiar aici.

Jared desfăcu fermoarul rucsacului și scoase cartea înfășurată în prosop. Dar când desfăcu legătura, înăuntru nu găsiră *Ghidul*. Se uitau cu toții la o carte de bucate veche și jerpelită: *Cuptorul Magic*.

Jared se întoarse spre Mallory.

– Tu! Tu l-ai furat! El lăsă să îi scape rucsacul și se îndreptă spre sora lui cu pumnii strânși.

Pătrunseră în biblioteca lui Arthur.

Capitolul al Patrulea

În care frații Grace caută un prieten

Jared își apăsă fața pe geamul mașinii, căznindu-se din răsputeri să-și stăpânească plânsul. Lacrimile îi curgeau însă în șiroaie fierbinți de-a lungul obrajilor, iar băiatul le lăsa să se prelingă pe geamul rece.

De fapt, nu o lovise pe Mallory. Simon îl apucase de mâini în timp ce Mallory repeta întruna că nu ea îi luase *Ghidul*. Urletele o aduseseră în cameră pe mama lor care îi scosese pe toți trei de acolo, scuzându-se de mii de ori față de infirmieră și chiar și față de Mătușa Lucy care, după cele întâmplate, trebuise să fie sedată. În drum spre mașină, mama îi spusese lui Jared că avea mare noroc că oamenii de la azil nu îl internaseră și pe el acolo.

– Jared, îi șopti Simon, punându-și palma pe spinarea fratelui său.

– Ce-i? mormăi acesta fără să-și întoarcă fața spre el.

– Nu crezi că se poate să-l fi luat Thimbletack?

Jared se întoarse brusc pe scaun. Trupul îi era încordat ca un arc. Din clipa în care auzise cuvintele fratelui său, știuse că acela era adevărul. Fusese ultima șotie a lui Thimbletack și cea mai bună răzbunare posibilă.

Se simțea de parcă prin vene i-ar fi curs apă rece ca gheața. Cum de nu-și dăduse seama? Uneori se înfuria atât de tare, încât chiar și lui i se făcea frică. Era de parcă mintea i s-ar fi încețoșat și corpul i-ar fi acționat de unul singur.

Când ajunseră acasă, se strecură afară din mașină și se așeză pe treptele din spatele casei, în loc să o urmeze pe mama lor înăuntru. Mallory se așeză lângă el.

– Nu am luat-o eu, îi zise fata. Îți aduci aminte că noi te-am crezut? Acum ar fi bine să mă crezi și tu pe mine.

– Știu, răspunse Jared cu ochii în pământ. Cred că a fost Thimbletack. Iartă-mă!

– Crezi că Thimbletack a furat *Ghidul*? îl întrebă sora lui.

– Simon și-a dat seama, răspunse Jared, și mi se pare logic. Thimbletack îmi tot face farse, asta nu este decât ultima și cea mai urâtă dintre toate.

Simon se așeză și el pe trepte lângă Jared.

– O să fie bine, o să îl găsim noi cumva.

– Uite ce este, zise Mallory, ridicându-și tivul puloverului și căutând locul unde se dusese un fir, cred că e chiar mai bine că s-a întâmplat așa.

– Ba nu, nu ai deloc dreptate, zise Jared. Chiar și tu ar trebui să îți dai seama de asta. Noi nu putem să dăm înapoi ceea ce nu avem. Spiridușii nu au crezut-o pe Mătușa Lucinda atunci când le-a spus că ea nu avea cartea. De ce ne-ar crede pe noi?

Mallory se posomorî și nu mai scoase o vorbă.

– Știți la ce mă gândesc, începu Simon, Mătușa Lucy spunea că tatăl ei a abandonat-o, nu-i așa? Dar dacă *Ghidul* era ascuns în casă, poate că, în realitate, el nu a vrut să plece. Ea spunea că unchiul nu ar fi plecat niciodată fără carte.

– Atunci, cum de ea era încă ascunsă în casă? întrebă Jared. Dacă l-ar fi prins spiridușii, l-ar fi obligat să le spună unde o păstra.

– Poate că a șters putina înainte ca spiridușii să poată pune mâna pe el, zise Mallory. Și a lăsat-o pe Lucy să scoată castanele din foc. Poate că el știa despre uriașul ăla.

– Arthur nu ar fi făcut așa ceva, spuse Jared plin de convingere. Dar de îndată ce rosti cuvintele se întrebă dacă într-adevăr avea dreptate.

– Haide, făcu Simon, nu avem de unde să știm. Mai bine să mergem să îl vedem pe Byron. Trebuie să fie din nou flămând și asta o să ne facă să mai uităm de *Ghid*.

Mallory izbucni în râs.

– Da, sigur, să mergem să vedem ce face grifonul care trăiește în garajul nostru și care o să ne facă să uităm de o carte despre ființe supranaturale.

Jared surâse palid. El, unul, nu își putea lua gândul de la carte, de la Mătușa Lucy și de la Arthur, de la el însuși, de la Mallory și de la furia pe care nu știa să și-o stăpânească. Întoarse capul spre sora lui.

– Îmi pare rău că am încercat să te lovesc.

Mallory îi ciufuli părul și sări în picioare.

– Oricum tu lovești la fel de tare ca o fată.

– Ba nu-i adevărat, o contrazise Jared, dar se ridică oricum și îi urmă pe frații lui înăuntru zâmbind.

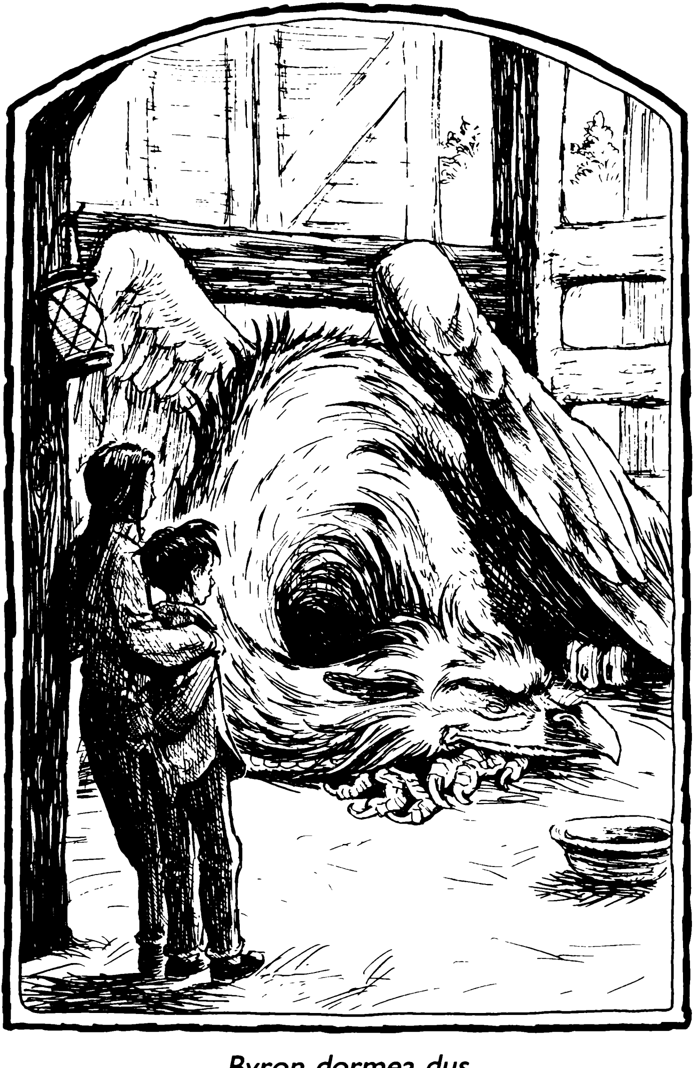
O bucată de hârtie veche și îngălbenită zăcea pe masa din bucătărie. Jared se apropie. Pe ea fusese mâzgălită o poezioară:

Băiat nesocotit ce râdeai de mine,
Unde-ți e cartea, te întrebi acum?
Poate c-am să o ascund prea bine
Ori poate am s-o prefac în scrum.

– Of, ăsta e țicnit de-a binelea, zise Simon.

Jared își simțea inima împărțită între ușurare și groază. Cartea era la Thimbletack, dar ce făcuse cu ea? Oare chiar o distrusese?

Byron dormea dus.

– Hei, știu, încercă Mallory cu speranță în glas. Jucăriile Mătușii Lucy! Le-am putea lăsa undeva pentru el.

– O să-i scriu un bilet, spuse Simon care întoarse peticul de hârtie și mâzgăli ceva pe partea cealaltă.

– Ce ai scris? îl întrebă Mallory.

– Ne pare rău, citi Simon.

Jared se uită la hârtie neîncrezător.

– Nu prea cred că biletul ăsta și câteva jucării vechi vor fi de ajuns.

Simon ridică din umeri.

– Doar nu o să rămână supărat o veșnicie.

Numai că Jared se temea că exact asta avea de gând să facă spiridușul.

Când intrară în garaj ca să vadă cum se simțea Byron, acesta dormea dus, penele i se înălțau și coborau în ritmul respirației și ochii i se mișcau încoace și încolo sub pleoapele închise.

Simon le atrase atenția că ar fi mai bine să nu încerce să îl trezească, așa că lăsară încă o farfurie cu carne lângă ciocul lui și se întoarseră în casă.

Mallory le propuse să joace ceva, dar Jared era mult prea nervos ca să facă altceva decât să se tot întrebe

unde ar fi putut Thimbletack să ascundă *Ghidul* şi măsura cu paşi mari sufrageria, încercând să găsească răspunsul.

Cine ştie, poate că era ca o ghicitoare, cu un răspuns care să rezolve enigma. Se gândi la biletul lăsat de Thimbletack şi-l răsuci în minte pe toate părţile, căutând un indiciu.

– Nu se poate să o fi ascuns în perete, spuse Mallory care stătea aşezată pe canapea cu picioarele încrucişate. Cartea e prea mare, cum ar fi putut să o vâre înăuntru?

– Mai sunt o mulţime de camere în care nu am intrat niciodată, spuse Simon, aşezându-se lângă ea. Şi o mulţime de locuri în care nu am căutat.

Jared se opri ca fulgerat.

– Ia stai! Dar dacă am căuta chiar sub nasul nostru?

– Adică unde? făcu Simon.

– În biblioteca lui Arthur! Sunt aşa de multe cărţi, încât nici nu ne-am da seama dacă ar fi acolo.

– Da, asta aşa este! încuviinţă Mallory.

– Mda, făcu şi Simon, şi chiar dacă *Ghidul* nu este acolo, cine ştie ce alte lucruri o să găsim!

Cei trei fraţi urcară pe scări până în holul de la etaj şi deschiseră uşa de la dulap. Mergând în patru labe, Jared se târî prin pasajul secret de sub raftul de jos şi pătrunse astfel în biblioteca lui Arthur.

Pereții erau tapetați cu rafturi pline cu cărți, cu excepția locului unde atârna un tablou uriaș, care îl înfățișa pe unchiul lor.

În ciuda deselor lor vizite în bibliotecă, praful continua să acopere cele mai multe dintre volume, mărturie pentru cât de puțin fuseseră cercetate cărțile până atunci.

Mallory și Simon veniră și ei de-a bușilea în urma lui.

– De unde începem? întrebă Simon aruncându-și o privire în jur.

– Tu te apuci de birou, spuse Mallory. Jared, tu începi cu raftul de acolo, iar eu cu cel de aici.

Jared aprobă din cap și încercă să îndepărteze cu mâna praful care acoperea primul raft. Cărțile erau la fel de ciudate cum își amintea din celelalte expediții pe care le făcuse în bibliotecă: *Fizionomia Aripilor, Influența țesuturilor asupra musculaturii, Veninuri din întreaga lume* și *Detalii despre draconit.*

Când Jared le văzuse pentru întâia oară, fusese copleșit de un soi de uimire respectuoasă care însă lipsea acum. Parcă simțurile i-ar fi fost amorțite. Cartea dispăruse, Thimbletack îl ura, iar Arthur nu era persoana pe care și-o închipuise el. Toată vraja nu fusese decât înșelăciune. Păruse ceva minunat, dar era la fel de dezamăgitor ca toate celelalte.

Nici măcar nu i se mai părea simpatic.

Jared se uită la portretul lui Arthur agăţat pe perete. Nici măcar nu i se mai părea simpatic. Arthur cel din tablou avea buzele subţiri şi o cută săpată între sprâncene care acum îi sugera lui Jared supărare. Probabil că şi în clipele în care i se picta portretul se gândea să îşi părăsească familia.

Privirea băiatului se înceţoşă şi ochii începură să îl usture. Era curată prostie să plângă după cineva pe care nici măcar nu-l cunoscuse, şi totuşi nu se putea abţine.

– Tu ai desenat asta? îl întrebă Simon de lângă birou.

Jared îşi şterse obrajii cu mâneca, nădăjduind că fratele lui geamăn nu îi observase lacrimile.

– Nu contează, rupe-l!

– Ba nu, zise Simon. E un portret reuşit, seamănă mult cu tati.

Să înveţe să deseneze fusese o altă idee idioată. Tot ce reuşise era să dea de bucluc la şcoală pentru că mâzgălea, în loc să fie atent. Se îndreptă spre masa de scris şi, luând desenul, îl rupse în două, mototolind hârtia în pumni.

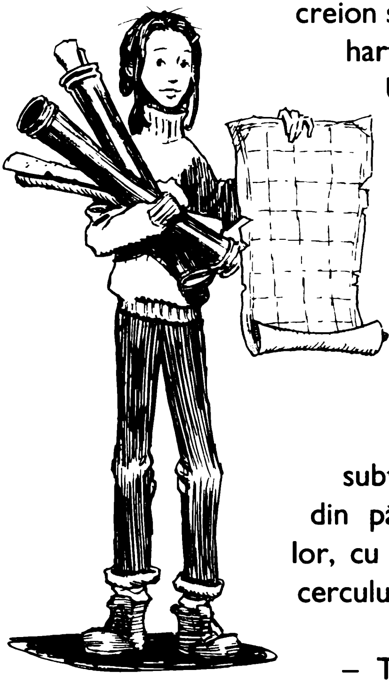
– Ţi-am zis să îl rupi!

– Băieţi, ia veniţi încoace, se auzi vocea lui Mallory.

Fata ţinea în mâini câteva suluri de hârtie şi două tuburi lungi din metal.

– Ia uitaţi-vă aici!

Ea se lăsă în genunchi şi începu să desfăşoare hârtiile pe podea. Băieţii se ghemuiră alături. Pe hârtii, schiţată în

creion și colorată cu acuarele era harta zonei în care locuiau. Unele locuri nu mai semănau – acum erau acolo mai multe case și mai multe șosele, dar încă mai existau o mulțime de locuri pe care le recunoscură. Notițele însă le oferiră o mare surpriză.

Se vedea un cerc subțirel care înconjura o fâșie din pădurea din spatele casei lor, cu litere scrise în interiorul cercului.

– TERITORIUL DE VÂNĂTOARE AL TROLULUI, citi Simon.

– Of, dacă am fi avut asta înainte! suspină Mallory.

De-a lungul unei porțiuni de drum de lângă vechea carieră seria PITICI, în vreme ce un copac, nu departe de casă, era clar însemnat cu cuvântul SPIRITE.

Lucrul cel mai straniu însă era o notiță făcută pe linia dealurilor care se ridicau în apropiere de casa lor. Părea că fusese scrisă la repezeală, căci scrisul era cam

Băieții se ghemuiră alături.

neîngrijit. Spunea: „14 septembrie, ora 5. De dus resturile cărţii".

– Despre ce credeţi că este vorba? întrebă Simon.

– Oare „carte" să se refere la *Ghid*? se întrebă Jared cu voce tare.

Mallory clătină din cap.

– S-ar putea; totuşi, *Ghidul* a rămas aici.

Ei se priviră o clipă în tăcere.

– Când a dispărut Arthur? întrebă Jared într-un târziu.

Simon ridică din umeri.

– Probabil că numai Mătuşa Lucy mai ţine minte.

– Deci ori s-a dus la întâlnire şi nu s-a mai întors niciodată, zise Mallory, ori a plecat definitiv şi nu s-a mai dus deloc la întâlnire.

– Trebuie să îi arătăm asta mătuşii Lucinda! spuse Jared.

Dar sora lui clătină din cap neîncrezătoare.

– Dar harta nu dovedeşte nimic. Nu o să facă altceva decât să o întristeze şi mai tare.

– Dar poate că el nu a vrut să plece, spuse Jared încruntându-se. Nu crezi că ea ar merita să ştie asta?

– Haideţi să mergem şi să vedem cu ochii noştri, propuse Simon. Putem să urmăm indicaţiile de pe hartă şi să vedem unde ne duc. Poate o să găsim vreun indiciu despre ce s-a întâmplat cu adevărat.

Jared şovăi. Ar fi vrut să meargă. Fusese cât pe ce să sugereze el asta înainte ca Simon să facă propunerea, dar nu putuse să nu se întrebe dacă nu cumva la mijloc era vreo cursă.

– Ar fi o adevărată prostie să urmăm harta, spuse Mallory, mai ales dacă bănuim că lui Arthur i s-a întâmplat ceva acolo.

– Dar harta asta este atât de veche, Mallory, obiectă Simon. Ce ar putea să ni se întâmple?

– Asta rămâne de văzut, zise fata, şi-şi petrecu gânditoare degetul peste conturul dealurilor de pe hartă.

– Oricum, e singurul mod în care putem să aflăm ceva, zise Jared.

Mallory scăpă un oftat.

– Mă rog, presupun că am putea merge să aruncăm o privire, însă numai la lumina zilei. Dar la primul lucru ciudat pe care îl observăm, facem cale-ntoarsă. De acord?

– De acord, aprobă Jared zâmbind.

Simon începu să ruleze harta.

– De acord, spuse şi el.

Un vânticel de vară adia peste dealuri.

Capitolul al Cincilea

În care sunt multe ghicitori și prea puține răspunsuri

Spre marea uimire a lui Jared, mama lor fu de acord să îi lase să facă o scurtă plimbare. Ea găsea că de vină pentru certurile lor nesfârșite era faptul că stăteau mereu închiși în casă, dar cu o singură căutătură severă pe care i-o aruncă lui Jared, îi făcu pe cei trei frați să promită că vor fi înapoi înainte de lăsarea întunericului.

Mallory își înșfăcă floreta, Jared își luă rucsacul și un carnețel de notițe nou-nouț, iar Simon aduse din bibliotecă o plasă de prins fluturi.

– Asta la ce îți trebuie? îl întrebă Mallory în timp ce traversau strada Dulac așa cum le indica harta.

– La prins chestii, spuse Simon ocolindu-i privirea.

– Ce fel de *chestii?* Nu crezi că ai destul animale?

Simon ridică din umeri.

– Dacă mai aduci acasă un singur animal, i-l dau lui Byron să-l mănânce!

– Hei, o întrerupse Jared, în ce direcţie o luăm?

Simon studie harta apoi le arătă direcţia.

Simon, Mallory şi Jared îşi începură urcuşul pe povârnişul dealului. Copacii erau rari, iar trunchiurile lor creşteau în pantă printre petice de iarbă şi bolovani acoperiţi cu muşchi.

Vreme destul de îndelungată, ei nu făcură altceva decât să urce şi abia dacă mai scoaseră vreo vorbă. Lui Jared îi trecu prin minte că acela ar fi fost un loc foarte potrivit unde să vină cu carneţelul de schiţe – dar îşi aduse aminte repede că renunţase să mai deseneze.

În apropiere de culmea dealului terenul devenind mai puţin accidentat, iar copacii aveau trunchiurile mai groase. Simon se răsuci pe călcâie şi-i conduse înapoi spre poalele colinei.

– Unde mergem? întrebă Jared.

– Asta este drumul, răspunse Simon fluturând harta spre el.

Mallory dădu din cap aprobator, căci nu i se părea deloc neobişnuit să se întoarcă pe urma propriilor paşi.

– Eşti sigur? îl întrebă Jared. Nu prea îmi vine să cred.

– Ba mie îmi vine, spuse Simon.

Chiar atunci un vânticel de vară trecu în zbor peste deal, iar lui Jared i se păru că aude un cor de râsete undeva sub tălpile lor. Se împiedică şi mai – mai să se întindă la pământ cât era de lung.

– Aţi auzit şi voi?

– Ce? se miră Simon, uitându-se în jur cam nervos.

Jared ridică din umeri. Era sigur că auzise ceva, dar acum se lăsase liniştea.

Un pic mai jos, pe cărare, Simon schimbă din nou direcţia. Se îndreptă din nou în sus şi un pic spre dreapta. Mallory îl urma plină de bunăvoinţă.

– Acum încotro mai mergem? întrebă Jared. Urcau din nou spre culmea primului deal, ceea ce era foarte bine, dar coasta era atât de abruptă, încât lui Jared nu-i venea să creadă că se aflau cât de cât aproape de locul de întâlnire însemnat pe hartă.

– Ştiu eu ce fac, spuse Simon. Mallory îl urmă fără să protesteze, ceea ce îl nemulţumea pe Jared aproape la fel de mult ca şi drumul în zigzag pe care îi purta Simon.

Şi-ar fi dorit să aibă *Ghidul.* Încercă să răsfoiască în minte paginile, în căutarea unei explicaţii. Îşi aminti ceva despre oamenii care ajunseseră să se rătăcească şi în apropierea casei lor...

Jared începu să lovească cu vârful pantofului în iarba pe care călca. O buruiană mai înaltă se trase repede în lături.

– Ierburi nesuferite! El se gândi la un paragraf din ghid şi pricepu dintr-odată de ce numai el observa că mergeau în direcţie greşită.

– Simon! Mallory! Întoarceţi-vă bluzele pe dos ca şi mine!

– Ba nu! spuse Simon. Ştiu drumul! De ce trebuie să îmi porunceşti tu mereu ce să fac?

– Este o şmecherie de-a spiriduşilor! strigă Jared.

– Las-o baltă! Mai bine ţine-te după mine!

– Fă ce îţi spun, Simon!

– Nu! Nu mă auzi? Nu!

Jared îi dădu fratelui său un brânci, aşa că aterizară amândoi pe iarbă. Jared încercă să îi scoată bluza lui Simon, dar acesta se împotrivea din răsputeri, ţinându-şi braţele încrucişate.

– Opriţi-vă, amândoi! îi despărţi Mallory. Apoi, spre marea uimire a lui Jared, ea se aşeză pe iarbă lângă Simon şi îi scoase puloverul. Văzu îndată că ea îşi întorsese deja bluza pe partea cealaltă.

O expresie ciudată se aşternu pe chipul lui Simon îndată ce puloverul întors pe dos îi fu tras pe cap în jos.

– Măi să fie! Unde suntem?

Deasupra capetelor lor se auzi un hohot cristalin de râs.

– Cei mai mulţi nu ajung atât de departe – sau atât de aproape, depinde, spuse o creatură ce şedea pe creanga unui copac. Avea trupul de maimuţă, acoperit cu o blană scurtă de

culoare brună, şi coada lungă îi era încovrigată în jurul crengii pe care stătea. Un guler gros de blană îi înconjura gâtul şi chipul îi era ca de şobolan, cu urechi lungi, cu mustăţi şi favoriţi.

– Depinde de ce? întrebă Jared care nu se putea decide dacă ar trebui să fie amuzat sau speriat.

Dintr-odată, creatura îşi răsuci capul în asemenea fel încât urechile îi atingeau acum burtica, iar bărbia îi era îndreptată în sus.

– De cât de deştepţi sunteţi.

Jared făcu un salt, iar Mallory îşi întinse floreta în faţa ei.

– Nu te mişca!

– Doamne, o bestie cu sabie! şuieră creatura. Rotindu-şi din nou capul, ea clipi de câteva ori. Mă întreb dacă e nebună?! Săbiile nu mai sunt la modă de secole!

– Noi nu suntem bestii! pledă Jared în favoarea lor.

– Păi, atunci, ce sunteţi? îl întrebă creatura.

– Sunt băiat, spuse Jared. Şi, mă rog, ea e fată, e sora mea, Mallory.

– Ba nu e fată. Cum să fie fată dacă nu poartă rochie?

– Rochiile nu mai sunt la modă de secole! îi răspunse Mallory cu un zâmbet batjocoritor.

Cei mai mulți nu ajung atât de departe.

– Noi am răspuns la întrebările tale. Acum e rândul tău. Cine ești?

– Sunt Câinele Negru al Nopții, spuse cu mândrie creatura, înainte să i se învârtească din nou căpățâna pe umeri și să îi privească printr-un singur ochi pe care și-l mai ținea deschis. Un măgăruș sau poate doar un drăcușor.

– Ce înseamnă asta? E o prostie, făcu Mallory.

– Cred că este o puka! sări Jared. Da, acum îmi aduc aminte, ființele astea își pot schimba forma.

– Sunt periculoase? întrebă Simon.

– Foarte! spuse puka, dând din cap cu multă convingere.

– Păi, nu prea știu, spuse pe șoptite Jared, apoi, dregându-și vocea zise către ciudata creatură: Noi ne căutăm străunchiul!

– V-ați pierdut unchiul! Câtă neglijență din partea voastră!

Jared oftă și încercă să se hotărască dacă puka era chiar atât de scrântită cum părea.

– De fapt, el a dispărut de multă vreme. Acum vreo șaptezeci de ani. Noi am vrea doar să aflăm ce s-a întâmplat cu el.

– Oricine poate să trăiască atât de mult, tot ce trebuie să facă este să nu moară. Și oricum, din câte am înțeles, în captivitate, oamenii trăiesc mai mult decât în libertate.

– Ce-ai spus!? făcu Jared.

– Atunci când cauți ceva, urmă puka, ar trebui să fii sigur că și vrei să găsești ceea ce cauți.

– Ei, las-o baltă! interveni Mallory. Haideţi mai bine să ne vedem de drum.

– Dar să o întrebăm măcar ce se află în valea din faţă, spuse Simon.

– Da, de parcă tot ce o să ne spună o să aibă vreun înţeles, se strâmbă Mallory.

Dar Simon nu o luă în seamă:

– Ai putea, te rugăm, să ne spui ce se află în faţa noastră? Noi urmam indicaţiile de pe hartă când ne-au întors din drum ierburile mişcătoare.

– Dacă iarba poate să se mişte, atunci şi un băiat poate să prindă rădăcini.

– Hai, te rog, nu-i mai da apă la moară, zise Mallory.

– Elfii, spuse puka privind-o ofensată pe Mallory. Oare ar trebui să fiu foarte directă când vă voi trimite în drumul direct al elfilor?

– Dar ce vor ei de la noi? întrebă Jared.

– Ei vor ce aveţi şi au ce vreţi, zise puka.

Mallory scoase un geamăt pe care îl auziră limpede cu toţii.

– Căzuserăm de acord să facem cale întoarsă dacă lucrurile o iau razna, spuse Mallory arătând spre puka cu floreta. Iar chestia asta este cât se poate de trăsnită!

– Dar nu este periculoasă, zise Jared uitându-se spre dealurile din jur. Haideţi să mai mergem niţel.

– Ştiu şi eu? făcu Mallory. Cum rămâne cu chestiile alea de iarbă, nu-ţi aduci aminte cum ne-au făcut să ne rătăcim?

– Puka a spus că elfii au ceea ce vrem noi!

Simon îl aprobă.

– Cred că suntem foarte aproape, Mal.

Mallory oftă.

– Nu îmi plac deloc toate astea, dar cred că este mai bine, totuși, să dăm noi peste ei decât să se întâmple invers.

Începură să coboare dealul, în direcție opusă față de șosea.

– Așteptați! Veniți înapoi! le strigă puka. Trebuie să vă spun ceva.

Ei se întoarseră din drum.

– Ce este? întrebă Jared.

– Vâjvârâj bumpoc vâj, spuse răspicat puka.

Copiii se opriră într-un luminiș.

– Asta voiai să ne spui? întrebă Jared.

– Nu, nicidecum, spuse puka.

– Atunci, ce? o luă el la rost.

– Cu ceea ce nu știe un scriitor poți să umpli o carte, spuse puka. Cu aceste vorbe, începu să urce tot mai sus în copac până când dispăru cu totul.

Cei trei copii înaintară încet pe cealaltă coastă a dealului. Pe când copacii se subțiau din nou, ei observară cât de tăcută devenise pădurea. Nici o pasăre nu cânta în copaci și tot ce puteau auzi era doar foșnetul ierbii sau vreo crenguță frângându-se sub pasul lor.

Frații se opriră într-un luminiș mărginit de copaci. În mijlocul lui, se afla un singur salcâm țepos și înalt, înconjurat de ciuperci otrăvitoare, albe și roșii.

– Uau! făcu Jared.

– Mda, cam ciudat, haideți să plecăm de aici, zise Mallory.

Dar când dădură să plece, copacii se adunară laolaltă, ramurile se împletiră cu alte ramuri și alcătuiră o plasă deasă care se lăsa până jos, la iarba ce acoperea luminișul.

– La naiba, făcu Mallory.

Trei ființe înaintară spre ei.

Capitolul al Șaselea

În care Jared împlinește profeția făcută de puka

De-a curmezișul poienii, crengile se despărțiră și trei ființe își făcură apariția dintre copaci. Erau cam de înălțimea lui Mallory, cu pielea bronzată și plină de pistrui. Cea dintâi era o femeie cu ochii verzi ca mărul, tâmplele și umerii îi erau colorați într-o nuanță de verde strălucitor și avea frunze împletite în pletele ciufulite. Cea de-a doua ființă era un bărbat care părea să aibă niște cornițe mici pe frunte. Pielea lui era mai verzuie decât a femeii și ținea în mâini un toiag.

Cel de-al treilea elf avea părul roșcat și bogat, împletit cu bobițe roșii. De-o parte și de alta a capului, îi țâșneau două păstăi lungi. Pielea îi era brună, împestrițată cu roșu pe grumaz.

– Aceștia sunt elfi? întrebă Simon.

– Nimeni nu a putut urma cărarea aceasta prea multă vreme, spuse ființa cu ochii verzi, de parcă nu l-ar fi auzit. Ea își înălță capul cu mândrie precum cineva obișnuit să comande și urmă:

– Toți cei care ar fi putut nimeri în luminișul nostru au fost abătuți pe drumuri greșite. Și totuși, voi sunteți aici. Ce neobișnuit!

– Iarba, îi șopti Jared fratelui său.

– Pesemne că ei îl au, le zise elful cu păr roșu tovarășilor săi. Cum altfel ar fi ajuns până aici? Cum altfel ar fi reușit să continue drumul pe cărare? El se întoarse către cei trei frați. Eu sunt Lorengorm. Vrem să cădem la înțelegere cu voi.

– Pentru ce? întrebă Jared, sperând că glasul nu îi tremură.

Elfii erau foarte frumoși, dar singura emoție pe care Jared reușea să o citească pe chipurile lor era un fel de foame ciudată, care îl făcea să își piardă curajul.

– Voi vreți să fiți liberi, spuse elful care părea să aibă coarne. Jared văzu însă că de fapt erau frunze. Noi vrem cartea lui Arthur.

– Să fim liberi să ce? întrebă Mallory.

Elful cu coarne arătă spre copacii înlănțuiți și le zâmbi cu un zâmbet neprietenos.

– Veți fi oaspeții noștri până când vă veți sătura de ospitalitatea noastră.

– Arthur nu v-a dat cartea. De ce v-am da-o noi? Jared spera că ei nu își vor da seama că el nu făcea decât presupuneri.

Elful cu coarne pufni la auzul vorbelor lui.

– Știm de multă vreme că oamenii sunt brutali. Dar măcar înainte erau ignoranți. Acum trebuie să ascundem față de voi faptul că existăm, ca să ne protejăm. Nu putem avea încredere în voi pentru că voi distrugeți pădurile. Rostind aceste vorbe, Lorengorm se încruntă și îi fulgeră cu privirea. Voi otrăviți râurile, vânați grifonii din văzduh și șerpii din ape. Imaginați-vă ce s-ar întâmpla dacă ne-ați cunoaște slăbiciunile.

– Dar noi trei nu am făcut niciodată lucrurile de care ne învinuiești! protestă Simon.

– Și, oricum, nimeni nu mai crede că voi existați, completă Jared. În minte, îi veni chipul Mătușii Lucinda. Cel puțin nimeni care să fie în toate mințile.

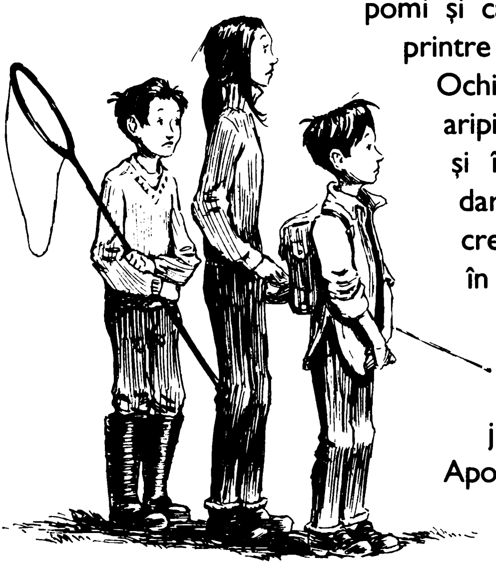
Hohotele de râs ale lui Lorengorm sunau fals.

– Mai suntem încă destui în care să credeți. Ne facem adăposturi în puținele păduri care ne-au mai rămas, dar curând chiar și acelea vor dispărea.

Elful cu ochi verzi ridică o mână spre zidul împletit din ramuri.

– Permiteți-mi să vă arăt.

Jared văzu atunci tot soiul de ființe magice aflate dincolo de luminișul mărginit de pomi și care se uitau la ei printre golurile din frunziș. Ochii lor negri sclipeau, aripioarele le fremătau și își mișcau buzele, dar nici una dintre creaturi nu pătrunse în luminiș. Era ca și cum s-ar fi aflat la judecată, iar elfii ar fi fost și judecători, și jurați. Apoi câteva crengi se desfăcură și își făcu apariția un unicorn. Era alb și cam de mărimea unei căprioare. Blana îi era de culoarea fildeșului și coama lungă îi atârna în cârlionți.

Cornul din frunte avea vârful răsucit și ascuțit. El ridică botul umed și mirosi aerul. Când începu să se

apropie, întreaga vale amuţi. Chiar şi paşii îi erau neauziţi. Nu părea să fie îmblânzit.

Mallory făcu un pas spre el, aplecându-şi capul încetişor şi întinzându-şi mâna.

– Mallory, o avertiză Jared, nu...

Dar ea nu mai auzea nimic, doar îşi întinse degetele ca să mângâie spinarea creaturii. Aceasta rămase complet nemişcată. Jared nu mai îndrăznea nici să respire de spaimă cînd Mallory lovi uşurel trupul unicornului şi îşi trecu degetele prin coama lui. În timp ce făcea asta, cornul lui atinse fruntea fetei, ochii ei se închiseră şi întregul trup i se cutremură.

– Mallory! strigă Jared.

În dosul pleoapelor, ochii ei se mişcau încoace şi încolo ca şi cum ar fi visat. Apoi, dintr-odată, Mallory se lăsă în genunchi.

Începu să tremure din tot corpul.

Jared se repezi să o prindă, la fel şi Simon. Atunci când Jared o atinse pe Mallory, văzu şi el ce vedea sora lui.

Nu se auzea nici un sunet.

În jur, tufe încurcate de mure. Oameni călare. Câini costelivi cu limbile roşii atârnându-le din boturi. O strălucire albă şi un unicorn îşi face brusc apariţia în luminiş, cu picioarele murdare de noroi. Săgeţile zvâcnind în aer se opresc în blana lui albă.

Unicornul scoate un urlet sfâşietor şi se prăbuşeşte pe un covor de frunze. Câini care se reped şi îşi înfig colţii în el. Un bărbat îi retează cornul cu un cuţit în timp ce unicornul încă mai mişcă.

Acum imaginile se succedau cu mai multă repeziciune, parcă fără legătură între ele. *O fată înveşmântată într-o rochie decolorată, îndemnată de vânători, îl ademeneşte pe unicorn. O săgeată rătăcită o culcă la pământ. Ea cade şi cu braţul ei alb îl cuprinde. Amândoi sunt nemişcaţi. Apoi sute de coarne însângerate, sculptate în formă de pocale, transformate în pulbere pentru vrăji. Stive de blănuri albe mânjite de sânge peste care bâzâie un nor de muşte negre.*

Jared se smulse din vis simţind un nod în stomac. Spre marea lui uimire, văzu că Mallory plângea şi lacrimile ei întunecau blana imaculată. Simon puse o mână stângace pe spinarea unicornului. Acesta îşi întinse capul înainte şi mângâie cu botul părul lui Mallory.

– Chiar te place, spuse Simon.

Părea cam nemulţumit, doar de obicei animalele îl plăceau pe el mai mult.

– Asta pentru că sunt fată, spuse Mallory ridicând din umeri.

– Ştim ce aţi văzut, spuse elful cu coarne din frunze. Daţi-ne *Ghidul*. Trebuie să îl distrugem.

– Şi cu goblinii cum rămâne? întrebă Jared.

– Ce e cu goblinii? Ei se simt foarte bine în lumea voastră, spuse Lorengorm. Maşinile şi otrăvurile voastre sunt un paradis pentru ei.

– Dar asta nu v-a împiedicat să vă folosiţi de ei ca să încercaţi să ne luaţi cartea, spuse Jared.

– Noi? întrebă elful cu ochii verzi măriţi de uimire şi cu buzele strânse sever.

– Credeţi că am trimite asemenea mercenari? Mulgarath este cel care îi conduce.

– Cine este Mulgarath? întrebă Mallory care se ridica, mângâind încă absentă blana unicornului.

– Un uriaş, răspunse Lorengorm. El i-a adunat pe goblini sub comanda lui şi a încheiat înţelegeri cu piticii. Noi credem că şi el îşi doreşte cartea lui Arthur Spiderwick.

– De ce? întrebă Jared. Voi nu ştiţi cu toţii ce conţine?

Elfii schimbară priviri cam stânjenite. În cele din urmă, elful cu coarne le explică:

– Noi ne îndeletnicim cu arta, nu simţim nevoia să distrugem lucrurile ca să vedem ce se află înăuntrul lor.

Nici unul dintre noi nu ar face ceea ce a făcut Arthur Spiderwick.

Elful cu ochi verzi își puse o mână pe umărul celuilalt.

– Ceea ce vrea să spună este că în *Ghid* pot fi lucruri pe care noi nu le cunoaștem.

Jared rămase pe gânduri un moment.

– Atunci pe voi nu vă interesează, de fapt, dacă oamenii pun mâna pe *Ghidul* lui Arthur. Ceea ce vreți este să nu ajungă la Mulgarath!

– Cartea este periculoasă în mâna oricui, spuse elful cu ochi verzi. Este în ea prea multă cunoaștere. Dați-ne-o nouă! Va fi distrusă, iar voi veți fi răsplătiți.

Jared își întinse mâinile în lături.

– Nu e la noi, spuse el. Chiar dacă am vrea, tot nu v-am putea-o da.

Dar elful cu coarne scutură din cap și lovi cu toiagul în pământ.

– Minți!

– Chiar nu îl avem, întări și Mallory. Ăsta este adevărul.

Lorengorm ridică o sprânceană roșcată.

– Și atunci unde este?

– Noi credem că l-a luat spiridușul casei, se amestecă în vorbă Simon. Dar nu suntem siguri.

– L-ați pierdut? șuieră elful cu ochi verzi.

– Mai mult ca sigur că l-a luat Thimbletack, spuse Jared cu o voce stinsă.

– Noi am încercat să fim rezonabili, zise elful cu coarne de frunze. Dar în oameni nu te poți încrede.

– Nu te poți încrede în oameni? repetă Jared. Dar de unde știm noi că ne putem încrede în voi? El smulse harta din mâna lui Simon și o ridică pentru ca elfii să o vadă. Uitați ce am găsit. A fost a lui Arthur. Se pare că el a venit aici și eu cred că s-a întâlnit cu voi. Vreau să știu ce i-ați făcut!

– Noi am vorbit cu Arthur, spuse elful cu coarne. El s-a gândit să ne înșele. Jurase că va distruge *Ghidul* și a venit să se întâlnească cu noi cu o legătură plină cu

cenuşă şi cu hârtie înnegrită. Dar voia să ne amăgească. Arsese o altă carte şi astfel *Ghidul* a rămas întreg.

– Noi ne respectăm promisiunile, spuse elful cu ochi verzi. Chiar dacă ne este greu, ne îndeplinim promisiunile. Nu avem nici o înţelegere pentru cei care ne mint.

– Ce i-aţi făcut? întrebă Jared.

– L-am împiedicat să continue să facă rău, zise elful cu ochi verzi.

– Acum aţi venit voi, zise şi elful cu coarne. Şi voi ne veţi aduce *Ghidul*.

Lorengorm îşi flutură mâna şi rădăcini albicioase crescură din pământ. Jared ţipă, dar vocea îi fu acoperită de foşnetul crengilor şi de freamătul frunzelor. Copacii se despărţeau, iar tulpinile şi crengile lor îşi reluau înfăţişarea obişnuită.

Dar rădăcini puternice şi pline de pământ se urcau pe picioarele lui Jared ţintuindu-l bine.

– Aduceţi-ne *Ghidul* sau fratele vostru va rămâne prins pentru totdeauna în lumea noastră, spuse elful cu coarne.

Jared nu se îndoia nici un moment de adevărul vorbelor lui.

– Jared, ajută-mă! strigă Jared.

Capitolul al Șaptelea

În care Jared are, în sfârșit, motive să fie fericit că are un frate geamăn

Mallory făcu un salt înainte, agitându-și floreta, iar Simon ridică și el plasa de fluturi, imitând-o cu stângăcie.

Unicornul scutură din cap, iar coama îi flutură în vânt când începu să alerge neauzit, pierzându-se în adâncul pădurii.

– Aha! făcu elful cu coarne. Acum iese la iveală adevărata fire a oamenilor!

– Dați-i drumul fratelui meu! răcni Mallory.

Lui Jared îi veni atunci o idee.

– Jared, ajută-mă! strigă Jared, sperând că Mallory și Simon aveau să îl înțeleagă.

Dar Simon nu făcu decât să îl privească nedumerit.

– Jared, spuse din nou Jared, trebuie să mă ajuți.

Atunci Simon îi zâmbi, cu ochii sclipindu-i de înțelegere și-l întrebă:

– Simon, te simți bine?

– Da, Jared, spuse Jared și încercă să își smulgă piciorul din încrengătura de rădăcini. Dar nu mă pot mișca.

– O să ne întoarcem cu *Ghidul*, Simon, spuse Simon, și atunci vor fi nevoiți să îți dea drumul.

– Ba nu, spuse Jared. Dacă vă întoarceți, s-ar putea să ne ia prizonieri pe toți. Trebuie să îi obligați să promită!

– Promisiunea noastră este sfântă! pufni elful cu ochi verzi.

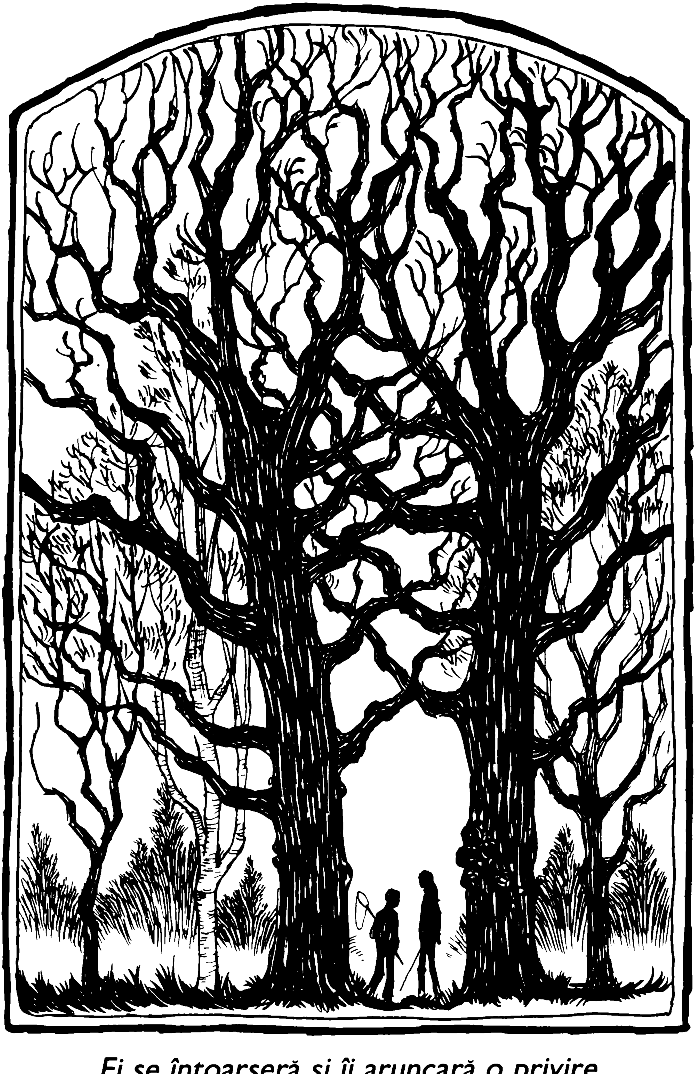
– Dar nu ne-ați promis nimic, spuse Mallory, uitându-se la frații ei din ce în ce mai alarmată.

– Promiteți că Jared și Mallory pot să plece din luminiș în siguranță și că, dacă se vor întoarce, nu vor fi ținuți aici împotriva voinței lor, spuse Jared.

Mallory păru gata să protesteze, dar nu rosti nici un cuvânt.

Elfii îi priviră șovăind pe cei trei frați. În cele din urmă, Lorengorm fu de acord.

– Așa să fie. Mallory și Jared pot să plece din luminiș. Ei nu vor fi ținuți aici împotriva voinței lor nici acum, nici mai târziu. Dacă ei nu ne vor aduce *Ghidul*, îl vom ține aici pe fratele lor Simon pentru totdeauna. El va rămâne cu noi sub deal până la sfârșitul timpului, de o sută de ori

Ei se întoarseră și îi aruncară o privire.

câte o sută de ani, şi, dacă va fi să plece, un singur pas pe pământ îi va aduce toţi anii înapoi peste el.

Adevăratul Simon se cutremură şi făcu un pas spre Mallory.

– Plecaţi degrabă, le spuse elful.

Mallory se uită întrebător la Jared. Îşi coborâse vârful floretei, dar nu dădea nici un semn că ar vrea să plece din luminiş.

Jared vru să le zâmbească încurajator, dar era înfricoşat şi ştia că asta i se citea pe faţă. Clătinând din cap, Mallory o luă pe urmele lui Simon. După câţiva paşi, ei se întoarseră şi îi aruncară o privire, apoi începură să urce dealul abrupt. După câteva clipe, siluetele lor dispărură în frunziş şi atunci Jared începu să vorbească.

– Va trebui să mă lăsaţi să plec, spuse el.

– Şi de ce, mă rog? întrebă elful cu cornițe închipuite din frunze. Doar ai auzit ce am promis. Nu îţi vom da drumul până când fratele tău şi sora ta nu ne vor aduce *Ghidul*.

Jared dădu din cap.

– Aţi spus că nu îi veţi da drumul lui Simon. Eu sunt Jared.

– Ce ai spus? făcu Lorengorm înaintând spre Jared cu degetele strânse ca nişte gheare.

Băiatul înghiţi în sec şi continuă:

– Promisiunea voastră e sfântă, trebuie să mă lăsaţi să plec.

– Trebuie să ne demonstrezi că spui adevărul, copile, spuse elful cu ochi verzi, cu buzele subţiate ca lama unui cuţit.

– Uitaţi. Jared îşi scoase cu mâini tremurătoare rucsacul de pe umeri. Acolo, chiar pe capac, era cusută monograma lui: JEG. Jared Evan Grace.

Auzi râsete.

– Pleacă, spuse elful cu coarne, rostind cuvintele de parcă ar fi spus un blestem. Mult o să vă mai căinați, dacă ne vom mai întâlni vreodată cu tine și cu frații tăi mincinoși.

Spunând aceasta, rădăcinile se desprinseră de pe picioarele lui Jared și băiatul ieși în fugă din luminiș. Când ajunse pe culmea dealului, auzi un hohot de râs.

Se uită spre copacii din preajmă, dar nu zări nici urmă de puka. Și totuși, nu fu prea surprins când îi auzi din nou glasul de acum familiar:

– Din câte văd, nu ți-ai găsit unchiul. Ce păcat! Dacă ai fi fost mai puțin isteț, ai fi avut mai mult succes.

Jared ridică din umeri și se grăbi să coboare coasta dealului, atât de repede încât abia reuși să se oprească înainte de a ajunge în mijlocul drumului.

El traversă strada și trecu gâfâind de poarta de fier a casei lor.

Mallory și Simon stăteau pe trepte și îl așteptau. Sora lui nu-i spuse nimic, doar îl îmbrățișă într-un fel care nu-i stătea deloc în fire, iar băiatul nu i se împotrivi.

– Nu pricepeam deloc ce ai de gând, râse Simon. Ai avut o idee grozavă.

– Mulțumesc că nu m-ați dat de gol, zâmbi Jared. Știți, puka mi-a zis ceva pe drumul de întoarcere.

– Ceva care are cât de cât un înțeles? îl întrebă Mallory.

– Păi, mă gândeam şi eu, începu Jared. Vă aduceţi aminte ce au spus elfii despre faptul că mă vor ţine prizonierul lor?

– Să te ţină pe tine? făcu Simon. Ziceau că pe Simon o să îl ţină!

– Da, aşa e, dar gândiţi-vă ce aveau de gând să facă: să mă ţină acolo la nesfârşit, vă aduceţi aminte? Pentru totdeauna, până la sfârşitul timpului!

– Şi atunci crezi că... începu Mallory.

– Când veneam încoace, puka mi-a spus că, dacă aş fi fost mai puţin isteţ, aş fi avut mai mult succes să îmi găsesc unchiul.

– Vrei să zici că Arthur ar putea fi prizonierul elfilor? îl întrebă Simon în timp ce își târâiau picioarele în sus pe scări.

– Da, așa cred, spuse Jared.

– Atunci e încă în viață, zise Mallory.

Jared deschise ușa din spate și intră în debara. Tot mai tremura de emoția întâlnirii cu elfii, dar pe chipul lui zâmbetul devenea tot mai larg. Poate că Arthur nu își părăsise familia. Poate că fusese luat prizonier de către elfi. Și, dacă el avea să fie suficient de isteț ar fi chiar penibil să-l salveze pe Arthur.

Visând cu ochii deschiși la eliberarea unchiului său, abia dacă observă strălucirea argintie de la picioarele lui înainte să cadă lat pe dușumea. Ceva ascuțit îl răni la șold și la mâna întinsă. Intră și Simon care, împiedicându-se de Jared, se prăbuși peste el, iar Mallory, aflată doar cu un pas în urma fratelui ei, căzu la rândul său peste amândoi.

– La naiba! țipă Jared uitându-se în jur.

Podeaua era plină cu bile și soldăței argintii.

– Au, făcu Simon în timp ce încerca să iasă de sub sora lui. Dă-te jos de pe mine, Mal.

– Au! spuse Mallory ridicându-se. O să îl strâng de gât pe spiridușul ăla! Apoi făcu o pauză. Știi ce, Jared, urma fata, dacă găsim *Ghidul* lui Arthur, eu zic să îl păstrăm!

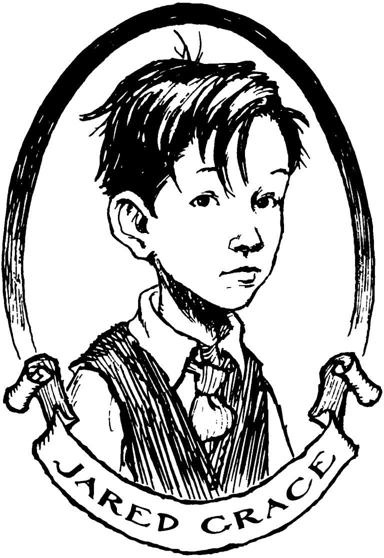
– Serios? făcu Jared aruncându-i o privire.

Mallory dădu energic din cap.

– Nu ştiu ce părere aveţi voi, dar eu m-am săturat să tot încasez ghionturi de la elfi şi spiriduşi!

Sfârşitul
Cărţii a Treia

Un bogart, elfi și goblini, și câți mulți
alții, oare,
Avem să mai cunoaștem, de vrei, facem
prinsoare!

Cu ochii la Grace Jared fiți cu toții
vă conjur,
C-așa cum știți prea bine, de necaz
dă sigur.

Iar într-o mină veche, sub a colinei coamă,
Trăiește un rege mândru, dar fără de coroană!

Fii curajos, citește mai departe, dar ferește-te de cărarea ce-o ia la vale.

Mulțumiri

Tony şi Holly ar vrea să-i mulţumească
lui Steve şi Diannei pentru înţelegere,
lui Starr pentru onestitate,
lui Myles şi Lizei pentru că ne-au împărtăşit visul,
lui Ellen şi lui Julie pentru că
ne-au ajutat să-l transformăm în realitate,
lui Kevin pentru entuziasmul
şi încrederea în noi,
şi îndeosebi Angelei şi lui Theo –
nu există destule superlative pentru a descrie
răbdarea cu care aţi suportat nesfârşitele nopţi
discutând despre Spiderwick.

CRONICILE SPIDERWICK

1. Cartea fantastică
2. Ochiul magic
3. În ghearele goblinilor
4. Copacul de fier
5. Răzbunarea lui Mulgarath

Un bogart, elfi și goblini, și câți mulți alții, oare,
Avem să mai cunoaștem, de vrei, facem prinsoare!

Cu ochii la Grace Jared fiți cu toții vă conjur
C-așa cum știți prea bine, de necaz dă sigur.

Simon, Jared și Mallory sunt trei copii obișnuiți, așa ca oricare dintre voi. Tatăl i-a părăsit și au fost nevoiți să se mute într-un loc uitat de Dumnezeu. S-ar părea că lucrurile ar cam trebui să se schimbe... Nici o grijă, așa se va și întâmpla! Habar n-au bieții de ei ce li se pregătește, căci cineva, nu se știe cine sau ce, încearcă să le schimbe viața.

O poveste despre ce ți se poate întâmpla dacă vrei să explorezi o casă veche și descoperi un pergament străvechi, căruia trebuie să-i dai de capăt...

rao international publishing company

ISBN 978-973-103-270-2

9 789731 032702

www.rao.ro
www.raobooks.com